

СТЕФАН БОНЕВ
ЛУННА ИСТОРИЯ

chitanka.info

Това се случи с Ваньо, когато заедно с другите деца от класа отидоха на екскурзия на Луната. Възрастните отдавна се бяха настанили на големите планети и строяха там своите заводи. Но на Луната бяха оставили място за детски лагер.

За Ваньово огорчение пътят премина без опасни аварии и докато си изядат закуските за из път, нашите герои вече бяха на Луната. По дълъг шлюз минаха от кораба направо в голяма зала. Тук веднага ги наобиколиха роботи-раздавачи на делодайс. Децата бяха много доволни, защото, естествено, най-много обичаха сладките неща. Но ето, че роботите раздавачи се отдръпнаха, за да сторят път на по-голям и по-красив от тях робот с шоколадов цвят.

— Добре дошли, деца — заговори роботът с приятен женски глас. — Вие се намирате на Луната, естествения спътник на Земята. Не скачайте високо, защото лунното „же“ е само една шеста от земното. Сега ще ви разкажа, това което всяко дете трябва да знае за луната, после ще гледаме холофилм и...

„... и тъй нататък, помисли си Ваньо, нещо като нашата класна. С тази няма да има никакви приключения.“ И после какво ще разправя? Виж, ако намери скафандър... Той незабелязано се огледа. Вляво започваше някакъв коридор. Никой не го видя как се измъкна.

Коридорът го отведе до врата от сребрист метал и надпис „Вход забранен“. Забраненото беше Ваньов специалитет и без много да му мисли той влезе. Вътре беше шумно — тракаха огромни машини, навсякъде мигаха лампички, а от машина към машина по лентите се движеха ръце, крака и тела от метал. Ясно, това беше цех за работи. Ваньо вървеше смело напред, защото знаеше, че тук всичко е автоматично и няма хора.

Само че имаше. Човекът се изправи пред него сякаш от нищото.

— Кой си ти и какво правиш тук? — разнесе се гръмовен глас от тавана и човекът го посочи с пръст.

Ваньо усети, че коленете му омекват, но не се предаде.

— Първо ти кажи кой си!

— Аз съм електронният Мозък на цеха. А това пред тебе е холографско изображение за улеснение на контакта с хората. Сега е твой ред — настоя Мозъкът.

— Аз съм хуманоиден робот — изтърси Ваньо без да подозира какви последствия ще има тази лъжа.

— Хуманоиден робот — замисли се Мозъкът. — Отдавна не се произвеждат. Забранени са. Действувам по вариант №4.

Ваньо усети как две метални ръце го подхванаха и го понесоха нанякъде.

— Ей, чакай! Не съм робот. Излъгах те, човек съм...

Никой вече не го слушаше. Озова се в тъмна метална камера. Усети хладния допир на метал до тялото си.

Когато се озова отново в коридора, реши веднага да се върне при групата и да не прави повече глупости, бързо стигна до залата. Децата седяха по пейките и гледаха холографски филм. Ваньо се настани на празното място до Пешо.

— Откога роботите гледат кино? — ухили се Пешо.

Изглежда бяха разбрали къде е ходил, но си замълча.

— Ама ти си раздавач на делодамс — продължи Пешо. — Дай една чашка.

— Слушай, стига си дрънкар глупости! Гледай си филма.

— А бе, дай ми делодамс. Ама че смахнат робот! Сигурно си повреден, щом гледаш кино. Като не даваш, сам ще си взема.

Пешо посегна към гърдите му. Ваньо проследи с поглед ръката му и изтръпна. Вместо дрехите си видя метална обшивка с отвор за делодамс. В миг разбра — мозъкът, вариант №4...

— Ей, Пеш, аз съм Ваньо — отчаян викаше той, но Пешо си хапваше делодамс и зяпаше екрана. Явно не го чуваше. Хвана го с две ръце и го раздруса.

— Наистина смахнат робот — повтори Пешо и се премести.

Ами сега! Не му оставаше нищо друго, освен да се върне в цеха. Там ще измисли нещо. Взе от отвора си чашка делодамс, но не можа да си намери устата. Металната маска на лицето му имаше отвор само за очите и ушите. Затова не го чуват! Ами как ще се храни? Така ще умре от глад... Бързо към цеха!

Холографското изображение на Мозъка го посрещна още в началото на цеха. Ваньо отчаяно замахна с ръце.

— Говори! Аз те чувам — съобщи Мозъкът, а изображението си мушна ръцете в холографските си джобове.

— Слушайте, аз съм човек! Пошегувах се! Помогнете ми!

— С какво ще докажеш, че си човек? — изгърмя гласът.

— Ами аз... аз... — запъна се Ваньо. Щом Пешо не го позна, какво оставаше за тази глупава машина. Спомни си, че именно затова са забранени хуманоидните роботи, защото много трудно се различават от хората. Една сълза се търкулна по металната маска на лицето му. Той се обърна и си тръгна съкрушен, но решил поне геройски да посрещне съдбата си.

— Чакай... — спря го гласът, а изображението се почеса по темето. — Наистина си човек. Роботите не плачат. Марш в демонтажната камера.

Филмът още не беше свършил. Ваньо на пръсти се примъкна при другите деца. Към него се приближи раздавач на делодамс. Ваньо внимателно го погледна в сините обективи. Взе си чашка.

— Благодаря — каза той колкото може по-учтиво. „Ама че ужасно щеше да бъде — помисли си — цял живот да правиш все едно и също. А има толкова по-интересни неща. Дори да ходиш на училище. Или да станеш инженер-роботолог“. Ваньо си близна делодамс и погледна екрана. А бе, този филм май го е гледал. Завъртя се неспокойно на пейката и се озърна. Отдясно също започваше някакъв коридор... Дали там няма скафандри... Пак си близна от делодамса...

Забравих да ви кажа, че делодамсът е нещо като земен сладолед, само че прочетен обратно. И е горещ, защото на Луната е студено.

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 2/1985 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.